

Ekonom från det förflutna

Jodi Thomas

Ekon från det förflutna

Översättning
Ida Ingman

Lovereads

LoveReads

LoveReads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Första tryckningen

Amerikanska originalets titel: Rustler's Moon

Copyright © 2016 by Jodi Koumalats

Translation copyright © 2024 by LoveReads/Bokförlaget Forum

Omslag: Nils Olsson

Tryckt hos ScandBook, EU 2024

ISBN 978-91-89-59101-1

Prolog

Anna Marie Island, Florida
September

Angela Harold satt på sin pappas överbelamrade kontor, fortfarande iklädd den svarta klänningen hon haft på sig på hans begravning. Hon stirrade på det inramade fotot på hans skrivbord. Det som hon hade gett honom när hon var sju år. Från deras första fiskeutflykt. Han log och solen reflekterades i hans glasögon. Hon stod bredvid honom och höll upp en fisk som var hälften så lång som hon.

Det var ett minne som hon aldrig skulle glömma. I Angelas ögon hade det här fotot kommit att representera tiden innan det började gå utför. Innan Florida. Innan hennes mammas sjukdom. Innan hennes pappa började vittra sönder inom-bords. Innan hon kände sig som en fånge i sitt eget liv.

Men nu började fångelset som hon befunnit sig i falla sönder, bit för bit. Hon borde känna sig fri, men det enda Angela kände var rädsla. Hon var en fågel i en bur som satt och tittade mot

den öppna dörren. Hon vågade inte flyga iväg men inte heller stanna kvar.

Samma kväll som polisen hittade hans kropp hade de förklarat att han blivit överfallen på väg ut från sitt kontor, men det var varken slagen mot hans kropp eller skärsåret som han fick på huvudet när han föll som hade tagit livet av honom. Hans hjärta hade inte orkat med attacken. Benjamin Harolds hjärta kanske slutade slå för tre dagar sedan, men han hade slutat leva flera år tidigare, en ouppfylld dröm i taget.

”Vem rånar bokhållaren en söndagskväll?” viskade Angela åt den leende mannen på fotot. Antikvitetsbutiken var stängd den dagen. Hennes pappa sa att han skulle åka in och ta sig en titt på bokföringen. Den som attackerade honom borde inte ha hittat mer än några hundra dollar i hans plånbok. Han kunde inte ha känt till hans svaga hjärta.

Av ren nyfikenhet öppnade hon sin pappas kassabok. Han hade skött bokföringen på sin brors företag alltsedan de flyttade till Florida när hon var sju. Hennes farbror Anthony ägde en antikvitetsverksamhet som omsatte flera miljoner dollar och han lät inte någon annan än sin bror ha hand om pengarna. Det var kanske Anthony som var chef, men det var trots allt hans bror som hade lånat honom pengarna så att han kunde komma igång. Den sista posten var en överföring från butikens konto till ett bankkonto.

Hon stirrade på sidan och tänkte tillbaka på familjens historia. Hennes pappa hade lånat sin lillebror, Anthony, femtiotusen dollar och det ovärderliga halsband som han hade ärvt så att det kunde visas upp i butiken när den var färdig. Halsbandet var en släktklenod som hade tillhört deras familj

i flera generationer; ett antikt grekiskt mynt omgivet av guld och diamanter. I hennes farföräldrars testamente hade det fastställts att halsbandet skulle gå till den äldste sonen och att det aldrig fick säljas.

I början var det halsbandet som hade lockat folk till en antikvitetsaffär full av i övrigt ganska tvivelaktiga skatter.

I utbyte mot lånet och att han fick ha halsbandet i butiken, gick Anthony med på att hennes pappa alltid skulle få sköta bokföringen. Han skulle ha ett jobb så länge han levde. Hennes pappa, som hade förlorat ett halvt dussin jobb mellan trettio och fyrtio års ålder och blivit skadad på sin senaste arbetsplats, kunde inte tacka nej till det erbjudandet, trots att han och Anthony aldrig hade stått varandra nära.

Det var bara det att hennes pappa hade tröttnat på sin brors tveksamma sätt att bedriva affärer, trots att det gick bra för hans företag och att han öppnade butiker längs hela östkusten. Hennes pappa ville inte ha någon del av vinsten och tog bara ut sin lön, medan farbror Anthony blev rik på att sälja antikviteter från tidig kolonialtid, vilka egentligen fraktades hit på båt från Kina.

Angela visste att hennes pappa skulle ha slutat flera år tidigare om hennes mamma inte hade blivit sjuk. Cancern hade långsamt ätit upp hennes kropp. Först kämpade de emot med operationer och behandlingar under de korta perioder när hon mådde bättre, tills hon till slut var för svag för att kämpa emot längre. Angela tog hand om henne och gick miste om tonårens examensbaler och dejtande och pyjamaspartyn.

Varje dag försvann hennes pappa iväg till sitt kontor i några timmar för att slippa tänka på sin hustrus sjukdom. Efter att

Angela hade tagit examen från college fick hon jobb på ett lokalt museum och flyttade hem till sina föräldrar för att hjälpa till. Vid det laget behövde hennes mamma ständig vård och Angela och hennes pappa tog nattsiftet.

När hennes mamma somnade in fridfullt i sömnen kändes det som om Angela förlorade sin pappa också. Bara några veckor senare arbetade han sex, ibland sju, dagar i veckan på sitt kontor, vanligtvis till sent på kvällarna. Först tänkte hon att han bara försökte hinna ikapp, men till slut förstod hon att han gömde sig därinne, lite mindre levande för varje dag som gick.

”Det är något som inte stämmer”, muttrade han ibland när han kom hem sent. Vid mer än ett tillfälle uttryckte han oro över företagets bokföring.

Hon brukade fråga om han inte borde prata med Anthony om det, men då log hennes pappa bara och försäkrade henne att hon inte behövde oroa sig, att hans bror inte ville höra talas om några problem.

Angela lyfte upp fiskefotot och kände hur hans oro över bokföringen ekade i hennes inre. Hon önskade att hon hade kunnat hjälpa honom. ”Jag älskar dig, pappa”, viskade hon till fotot.

Hon vände frånvarande på ramen för att se efter om lappen som hon hade stoppat in på baksidan, för att berätta att hon älskade honom till månen och tillbaka, fortfarande fanns kvar.

Hon öppnade ramen och den lilla papperslappen stack fram. Hon kände igen sin handstil och alla hjärtan som hon hade ritat runt kanterna.

Med ett leende drog hon ut den och såg att någon hade skrivit något på baksidan av hennes lapp, med tjocka penndrag.

Meddelandet var adresserat ”Till min ängel” och daterat tre dagar tidigare. *Samma dag som han dog.*

”Du måste bort härifrån”, stod det. Sedan kom tre ord skrivna i versaler. ”SPRING FLY FÖRSVINN. Ditt liv hänger på det. Lita inte på ...”

Han hade inte skrivit färdigt. Han måste ha blivit avbruten. Kanske hade ett ljud ute i gränden avbrutit honom i hans tankar. Hon såg framför sig hur han stoppade in det ofärdiga meddelandet i ramen igen och gick ut för att undersöka vad det var.

Hon satt där en stund och lät blicken glida mellan fotot och lappen och kassaboken. Florida var hennes hem. Varför skulle han be henne fly?

Han måste ha vetat att han var i fara. Polisen sa att telefonlinjen till hans kontor hade klippts av, men bovarna kunde omöjligt ha vetat att han hade lämnat sin mobiltelefon hemma den kvällen, precis som vanligt. Och även om han visste att han var i fara, varför skulle han be henne fly eller försvinna?

Plötsligt kände hon en rysning längs ryggraden. Hennes pappa hade gömt lappen. Han hade varit rädd att någon skulle hitta den. Någon annan än hon.

Hon tänkte tillbaka på deras samtal de senaste veckorna. Han hade föreslagit att hon skulle söka ett jobb som han hittat på nätet, som kurator på ett museum i Texas. Han satte till och med upp annonsen på anslagstavlan i köket för att påminna henne. Han påstod att det skulle vara bra för henne att komma bort. Han hade kommit hem med en liten släpvagn som han köpt på en loppis och ställt den i garaget som var fullt av meningslöst skräp. Han hade överfört alla sina aktier i hennes

namn eftersom han ansåg att han inte hade tid att hålla koll på dem längre.

Han kanske inte trodde att han skulle bli rånad utan att hans hjärta skulle ge vika. Eller var han rädd att han skulle bli utsatt för något slags våld? Nu när hon tänkte tillbaka, undrade hon om han hade velat att hon skulle lämna Florida så att han kunde göra samma sak. Men varför? Han skulle ha jobb livet ut. Även om farbror Anthony ägnade sig åt en del skumma affärer skulle Benjamin aldrig ha avslöjat sin egen bror.

Hon hade trott att alla förändringar hade att göra med att han sörjde hennes mamma, men nu började hon fundera på om det verkligen stämde. Hennes alltid lika välorganiserade pappa måste ha haft en plan, men vilken?

Plötsligt såg hon svaret framför sig. Inte i fotot eller på lappen som han hade skrivit, utan i kassaboken. Bankkontot som han hade överfört pengarna till var hennes och summan var exakt den som han hade lånat sin bror många år tidigare. Han lade inte ens till räntan som han hade rätt till.

Hennes pappa hade kanske inte fått möjlighet att lämna Florida, men han ville att hon skulle göra det och hade sett till att hon skulle ha tillräckligt med pengar för att kunna göra det.

Nej, han ville inte, han krävde. Till och med från graven.

Angela reste sig, stoppade in meddelandet i ramen igen, lade fotot och kassaboken i sin väska och lämnade pappans kontor.

Hur skulle hon kunna försvinna? Alla hon kände bodde i Florida, vilket visserligen inte var särskilt många. Hon hade haft några jobb i college, men alltid arbetat ensam längst bak i ett museum. Hon hade inga riktiga vänner som hon kunde kontakta och den familj hon hade kvar tillhörde farbror Anthony.

Till och med på begravningen hade de behandlat henne som om de trodde att hon skulle försöka hävda sin rätt till en andel i Harold Antiques Company, nu när hennes pappa var död.

Hon ville ha svar och kunde inte tänka sig att åka härifrån förrän hon fick det. Hon skulle sätta igång nästa dag. Hon var kanske inte mycket till detektiv, men i gryningen skulle hon påbörja sitt sökande. När hon fick svaret på varför hennes pappa hade lämnat ett så märkligt meddelande skulle hon lyda hans råd. Hon skulle försvinna. Hon hade ingenting kvar här. Hennes släktingar skulle inte sakna henne. Hennes jobb var bara en halvtidstjänst vid det här laget. Hon hade inte hunnit lära känna en enda ny vän sedan hon kom tillbaka från college.

Då hon kröp ner under täcket i det pyttelilla rum som hade varit hennes i nästan hela hennes liv, försökte hon inte få stopp på tårarna. Hon kunde nästan se sin pappa stående där i dörröppningen och höra hur han viskade: "God natt, älskling. Må änglarna vaka över dig i natt."

Han hade kanske aldrig pratat med henne om något mer allvarligt än vad de skulle äta till middag, men hon hade aldrig tvivlat på hans kärlek. Till och med samma dag som han dog hade han tänkt på henne.

"God natt", viskade hon, som om hans skugga fortfarande drojde sig kvar i dörröppningen.

Kort efter soluppgången klev Angela upp igen. När hon kom in i köket i sina föräldrars strandhus, satt hennes faster vid matbordet och väntade på henne. Vid hennes armbåge stod en halvtom kaffekopp. Hon hade öppnat de senaste tre dagarnas post och spridit ut den över bordet som om det var skräp.

Crystal Harold var farbror Anthonys tredje fru och Angela såg henne som en väldigt avlägsen släkting. Aldrig hjälpsam. Aldrig vänlig. Aldrig omtänksam. Om Crystal hade kommit ut till Anna Marie Island berodde det bara på att farbror Anthony hade skickat henne.

Det var klart att hon hade en nyckel, trots att hon nästan aldrig kom på besök. Huset och bilen som hennes pappa hade kört ägdes av Harold Antiques. Det var bara ännu ett sätt på vilket Anthony hade hållit hennes pappa knuten till företaget.

”Var har du varit, vännen?” sa hennes faster med sin kyliga röst. ”Jag trodde att du skulle komma raka vägen hem efter begravningen i går. Jag väntade här ända tills det blev mörkt.”

”Jag körde bara runt”, sa Angela försiktigt och tänkte på meddelandet. *Lita inte på någon.*

”Jag kom i alla fall bara förbi för att berätta att du kan stanna här så länge du vill. Huset tillhör företaget, och det gör nästan alla möbler också, men din farbror och jag vill att du ska veta att du alltid tillhör familjen, vad som än händer. Efter en månad måste du förstås börja betala hyra och din pappas bil har redan hämtats, men med din examen i museivetenskap kan du säkert hitta jobb *någonstans*. Kanske inte på ett museum som du hade tänkt ...” Hon studerade Angela från topp till tå och fortsatte: ”Fast det skulle passa dig att stå i en museibutik. Den sortens människor bryr sig nog inte om att du är en grå liten mus. Folk som besöker museum väntar sig säkert att personalen ska vara lite märklig eller annorlunda.”

Crystal sylvassa naglar klappade mot koppen.

”Jag har aldrig förstått poängen med museum eller konstgallerier heller för den delen. Vem vill gå och titta på något

som man inte kan köpa? Anthony måste ha sagt till din pappa säkert ett dussin gånger att du borde skaffa dig en examen som du faktiskt kan få användning av, som inom företagsekonomi. Då hade du kunnat ta över din pappas uppgifter i företaget.” Hon låtsades hosta till för att dölja ett skratt. ”Fast inte i dag. Det var någon som krossade fönstren till hans kontor i morse. Det ligger blöta papper överallt. Om jag hade trott på spöken skulle jag nästan ha trott att din pappa kom tillbaka en sista gång.”

Angela skakade på huvudet. Hon trodde inte på spöken, men även om hon hade gjort det trodde hon inte att hennes pappa någonsin skulle återvända till sitt kontor.

”Du skulle kunna gifta dig, Angela.” Crystals tankar drog iväg i en annan riktning. ”Du ser tillräckligt bra ut, på ett alldagligt vis.”

”Wow, vilken komplimang”, lyckades Angela på något sätt få fram. Hon visste att hon inte såg ut som Crystal tyckte att en blivande brud skulle se ut, vilket var lång, solbränd och blond. En gång hade hennes faster till och med föreslagit att hon skulle klippa sitt rödblonda hår och börja bära peruk. Hon hade även köpt Angela en årsförbrukning av brun utan sol och sagt att ”minsta lilla skulle hjälpa”.

Crystal hade alltid uppträtt som om hon tyckte synd om henne.

”Det är inte ditt fel, Angela. Alla kan inte välsignas med skönhet. Men du är en smart tjej. Det måste finnas åtminstone en man i Florida som gillar sådant.” Crystal hällde i sig resten av kaffet som om hon väntade sig ett tack.

”Jag behöver vara ensam nu, om du inte har någonting emot

det.” Angela kände inte riktigt för en makeover just nu. ”Det känns som om hela min värld snurrar.”

”Självklart, vännen.” Hennes faster svepte förbi utan att erbjuda någon tröst. ”Vi hörs av om några dagar.” Angela märkte att hennes föräldrars katt gned sig mot Crystals svarta byxben.

Hennes faster tog snabbt ett steg åt sidan och blängde på den.

”Nu när dina föräldrar är borta gissar jag att du tänker göra dig av med den där fula katten. Jag sa till din pappa att den där saken kan skada möblerna, men han brydde sig inte.”

”Absolut”, svarade Angela. ”Jag skickar iväg Doc Holliday till katthemmet i morgon.”

Hennes faster nickade kort, som om hon hade vunnit den första av många argumentationer.

”Det är ett riktigt dumt namn på en katt, Angela, men å andra sidan har jag aldrig förstått mig på din sida av familjen Harold. Det skilde tio år mellan din pappa och Anthony, men jag kan svära på att det verkade som om det enda de hade gemensamt var efternamnet.”

”Det är inte en sida av familjen längre. Det är jag”, sa hon. ”Bara jag.”

Så snart Crystal hade försvunnit stängde Angela dörren till sitt gamla liv.

Det slog henne att Anthony och Crystal visste att hennes pappa brukade jobba sent på kvällarna. De visste att han hade hjärtproblem. De hade till och med känt till att han aldrig tog med sig sin mobiltelefon när han jobbade sent efter sin frus död.

Angela skakade på huvudet. Nu var hon löjlig. Kanske hade hennes pappa lämnat meddelandet för att hon skulle slippa bli galen, annars skulle Crystal och Anthony göra henne det förr eller senare.

Men nu i efterhand visste hon att hon hade sett andra tecken på att han gjorde sig redo att ge sig av. Tomma kartonger inne i skafferiet. Ett dussin hundradollarssedlar som låg gömda i badrumsskåpet bakom hennes mammas mediciner.

Hon började gå igenom posten som låg utspridd över matbordet då hon fick syn på en karta begravd under högen av papper. En väg som gick västerut från Florida till en stad i västra Texas var ifylld med rödpenna och staden i Texas var inringad. Plötsligt förstod hon vad hennes pappa hade planerat. Det var samma stad som sökte en kurator till det lokala museet.

När hon slöt ögonen kunde hon nästan höra hur han pratade med henne. *Det här kanske är rätt ställe för dig, Angie. Du vet ju hur mycket du alltid har älskat Texas historia. Det ser ut som en perfekt plats att börja om på.*

Hon tog med sig kartan och körde ut till kyrkogården. Hennes pappas grav var fortfarande täckt av blommor.

Om hon bara hade fått prata med honom en sista gång ... Om han bara hade kunnat berätta varför han skrev så där på lappen ... Om han bara hade kunnat hålla om henne en sista gång så att hon fick känna sig trygg.

Men världen var tyst och hon hade inte känt sig så ensam i hela sitt liv. En blyg tjej, ett ensambarn, en solitär som gillade att jobba själv. Och nu var hon oerhört ensam och skulle antagligen alltid vara det.

Hon tittade ner på sin pappas grav.

”God natt, älskling. Må änglarna vaka över dig. God natt, pappa.”

När hon gick därifrån visste hon att hon aldrig skulle återvända till den här stenträdgården med sina vissnande blommor. Hennes pappa var inte här. Han var med hennes mamma nu.

Solen stod lågt när hon äntligen körde tillbaka till sina föräldrars lilla hus vid vattnet. Alla lampor var tända och ett ögonblick fick hon för sig att hennes pappa var hemma.

Långsamt gick hon fram till ytterdörren. Kanske hade hennes faster kommit tillbaka?

Angela kände glaset som knastrade under hennes fötter. Den lilla fönsterrutan på dörren hade krossats.

Med dunkande hjärta drog hon fram mobiltelefonen och ringde larmcentralen innan hon backade tillbaka till bilen och låste dörrarna medan hon väntade på polisen. De sökte igenom det lilla huset, rum för rum. Byrålådorna hade dragits ut och innehållet låg utspritt på golvet. Köksskåpen var tömda och köksgolvet var täckt av krossat porslin.

De kunde inte se att något blivit stulet, inte ens kontanterna som var gömda i badrummet eller hennes bärbara dator.

Polisen sa att det antagligen bara var barn, men Angela visste bättre.

Hon låste ytterdörren och försökte slappna av så att hon kunde sova, men hon hemsöktes av orden i meddelandet och de senaste dagarnas händelser. Hennes pappas kontor hade blivit vandaliserat ... det hade skett ett inbrott i hennes hem just efter att hennes pappa blev rånad ... det kunde inte vara ett

sammanträffande. På något sätt hade hennes pappa varit i fara. Angela förstod vad hon måste göra. Hon var tvungen att fly.

Tidigt nästa morgon åkte hon till banken och tömde sitt konto, sedan köpte hon kattmat och plastlådor. Vid midnatt hade hon packat ihop allt. Sin mammas lapptäcken, sin pappas fiskeutrustning, sin mormors kastruller och en väldigt ful katt vid namn Doc Holliday.

Spring. Fly. Försvinn. Orden gick på repeat i hennes huvud.

Hon hade fortfarande fler frågor än svar, men inbrottet hade övertygat henne om att hennes pappa hade rätt. Det var något som inte stämde. Hon kanske gick för långt om hon tänkte att hennes pappas död berodde på något annat än en hjärtattack på grund av ett rån, men hon var helt övertygad om att hon var i fara och att hon måste göra något.

Angela Harold lämnade det som hon alltid sett som sitt hem med en platsannons för ett jobb på ett litet museum i Texas i fickan på sin svarta regnrock och femtiotusen dollar i kontanter.

Det var dags att lyda pappas råd. Hon skulle försvinna.